

Növelje hitünket

„Az apostolok így szóltak az Úrhoz: Növeld hitünket!”

Lukács 17:5

Ahogy egy újabb év végéhez közeledünk, helyénvaló, hogy megvizsgáljuk a hit fontos témáját. A hit szó több száz alkalommal szerepel a Bibliában. Talán meglepő, de ezek közül mindössze kettő kivételével mind az Újszövetségben található, és az Újszövetségben való összes előfordulás közül 216 a pünkösdi utáni időszakban található. Az evangéliumokban csak 29 alkalommal szerepel ez a szó, és János evangéliumában egyáltalán nem fordul elő. Érdekes megjegyezni, hogy az Újszövetségben a hit szó használatának közel fele három könyvben található: a Rómaiakhoz, a Galatákhöz és a Zsidókhöz írt levélben. Így, hogy jobban megértsük ezt a témát, Pál e három levelét tekinthetjük a hitről szóló információk és megértés elsődleges forrásainak.

Mielőtt azonban az Újszövetséghez fordulnánk, először az Ószövetségben szereplő feljegyzéseket szeretnénk megvizsgálni. Bár az Ószövetség írásaiban elsőre nem tűnik kiemeltnek a hit, a két

feljegyzett utalás mégis megmutatja, hogy Isten milyen fontosságot tulajdonított neki. Az első használat Istennek az izraeli néphez intézett szavai voltak, amelyekben hitük hiányáért feddte őket. „Elrejttem előletek az arcomat” – mondta –, „és megnézem, mi lesz a végük, mert ők egy romlott nemzedék, gyermekek, akikben nincs hit.” (Mózes 32:20). A másik ószövetségi utalás a hitre Habakuk próféta írásaiban található. „Az igaz ember a hitéből él.” (Habakuk 2:4). Pál apostol mindkét verset kommentálja az Újszövetségben. Bár nem utal közvetlenül a Mózes könyvére, Pál azt mondja, hogy Izrael nem érte el az igazságot, „mert nem a hit által kereste”. (Róma 9:32). Pál három alkalommal idézi közvetlenül Habakuk szentírását írásaiban: Róma 1:17, Galata 3:11 és Zsidók 10:38. Rájövünk tehát, hogy bár a hitre való hivatkozások többsége az Újszövetségben található, ennek a fontos témának az alapjait Isten már sokkal korábban lefektette.

A hit megértésének kulcsai

Leckénk elején négy kulcsfontosságú pontot szeretnénk felsorolni a hitről. Először is, az ember teremtése óta a hit abszolút követelmény ahhoz, hogy bárki is jó viszonyban legyen Istennel, és örökölje ígéreteit, legyenek azok földiek vagy mennyeiak. (Zsidók 11:6). Másodszor, a Mózes törvénye nem a hitet, hanem a cselekedeteket

hangsúlyozta – a parancsolatok betartását és a szertartások végrehajtását (). (Efézus 2:15). Harmadszor, azok, akik az Ószövetség idején tetszettek Istennek – az ősi erényesek – nem azért voltak elfogadhatók számára, mert képesek voltak betartani a törvényt, hanem a hitük miatt (Róma 4:13; Zsidók 11:1,2). Negyedszer, a pünkösöd után élő Isten népének a hit és a szellem által való nemzés között elválaszthatatlan kapcsolat van a keresztény életút kezdetén, valamint a Szentlélek mindennapi működésében és a hit fejlődésében egészen az életút végéig. (1 Korinthus 12:7-9; Galata 3:14). Ez az utolsó pont segít rájönni, milyen figyelemre méltó volt az ősi méltóságok hite. Nem a Szentlélek nemzette őket, de nagy hitük volt.

Az Ószövetség ősi hőseinek hitének kulcsa az volt, hogy ez egy folyamat, egy fejlődés volt, nem pedig csak egy pillanatnyi hit. A hit számukra életmóddá vált. Ez határozta meg az egész világnézetüket és a világban elfoglalt helyüket. Ábrahám például egy isteni alapokon álló, Isten által épített várost keresett, abban a hitben, hogy Istennek terve van a jövőre nézve, amely jobb lesz számára és a világ többi részének, mint a korábban fennálló romlott állapotok. Zsidók 11:10

Hasonlóképpen, a mai Isten gyermekei számára is a hit fejlődése egy folyamat. A Szentlélek fogantatásának idején bizonyos mértékű hitre van

szükség (), de ez csak a kiindulási pont, még fejletlen és kipróbálatlan. A hit fejlődése a felszenteléssel és a lélek fogantatásával kezdődik, de csak a halál és a lélek születésével ér véget. Az igazi hit nem azt jelenti, hogy azt mondjuk, „megmenekültünk” vagy „újjaszülettünk”, majd többnyire elfeledjük, és valahogy azt hisszük, hogy ezáltal keresztények lettünk. Éppen ellenkezőleg, a hit és annak fejlődése és előrehaladása a szellem születése után a kulcsa annak, hogy igazi keresztények legyünk. Ahogy Pál mondja: „Nem szégyellem a Krisztus evangéliumát, mert az Isten hatalma minden hívőnek üdvösségre. ... Mert abban nyilvánul meg az Isten igazsága a hitből a hitbe, amint meg van írva: Az igaz ember hitből él.” (Róma 1:16,17). Az egyik fordítás a 17. vers egy részét így adja vissza: „az igazság, amely a hitből fakad az elejétől a végéig”. Más szavakkal, a hitből való élet és a „hitből a hitbe” való fejlődés a keresztény élet folyamatos folyamata, nem csupán egy pillanatnyi hit.

A hit továbbra is szükséges

Felmerülhet a kérdés: „Még mindig szükségünk van a hitre?” Végül is ma többet tudunk Isten üdvösségi tervéről, mint bármikor korábban. Sok bibliai prófécia már beteljesedett, vagy éppen beteljesülés alatt áll. Ma látszólag végtelen mennyiségű bibliai

segédanyag és kapcsolódó tanulmányi anyag áll rendelkezésünkre. Talán a hit ma már nem olyan fontos, mint egykor volt. Jézus, utalva a mi korunkra, egy ehhez kapcsolódó kérdést tett fel: „Amikor az Ember Fia eljön, talál-e hitet a földön?” (Lukács 18:8). Jézus nem válaszolt közvetlenül erre a kérdésre, de szavaiból kitűnt, hogy a hit valóban szükséges lesz a mi korunkban is, és hogy nem fogja azt bőségesen találni. Ez a tény önmagában is segíthet rájönni, hogy milyen fontos a hit a mi korunkban, amikor már olyan kevés van belőle a földön. Bár Isten nagy üdvösségi tervét ma világosabban látjuk, mint bármikor korábban, ez semmiképpen sem csökkenti a hit szükségességét. Valójában, minél többet látunk és tudunk, annál inkább rá kell jönnünk, hogy még mindig mennyi mindent nem tudunk, vagy nem értünk meg teljesen, és itt jön képbe a hit. Pál szavai még mindig hangosan visszhangoznak bennünk: „Hittel járunk, nem látással.” 2 Korinthus 5:7

Például Ábrahám már a saját korában is látott és tudott bizonyos dolgokat. Tudta, hogy Isten képes csodákat tenni, például fiút szülni, amikor ő és Sára már nem voltak szülőképes korban. Ábrahám azt is tudta, hogy Isten képes feltámasztani a halottakat, amint azt Izsák feláldozásának megakadályozása is bizonyítja (Róma 4:16-21; Zsidók 11:17-19). Ezeket a dolgokat Ábrahám a saját szemével látta és

értékelte. Ennél is tovább, hitének szemével látta azt a jövőt, amikor egy magon keresztül a föld minden nemzetsége megáldatik. (1Mózes 12:3; 22:18). Nem tudta, hogyan és mikor fog ez bekövetkezni, de hitte, hogy bekövetkezik. Mi is sok mindent látunk ma, de még nem tudunk mindent. Látjuk, hogy nagy nyomorúság van körülöttünk, de a jövőbeli események részleteinek nagy részét még nem ismerjük (Dániel 12:1). Látjuk és értékeljük azt a tényt, hogy Krisztus testének tagjai száma ezen az oldalon a fátyol mögött csökken, de nem tudjuk azt a napot és órát, amikor az utolsó tag is dicsőségbe lép. Ezeket és más dolgokat is csak részben látjuk, de hiszünk abban, hogy mindannyian be fogják fejezni Isten tervének megfelelően. 1 Korinthus 13:12

Mondhatjuk, hogy 2026-ra való felkészülésünkhöz több hitre lesz szükségünk, mint Ábrahámnak az ő idejében, mint az első keresztényeknek, mint a betakarítás kezdetén élő szenteknek, és mint nekünk magunknak az elmúlt évben. Biztosak lehetünk abban, hogy a hit növekedése és fejlődése, az Úr népének az egyes időpontokban élő tagjainak körülményei és tapasztalatai szerint, szükséges ahhoz, hogy Istennek teljes mértékben tetszőek legyünk.

A hit két része – a lényeg és a bizonyíték

A keresztény fejlődés egyes elemei nincsenek konkrétan meghatározva a Szentírásban, de a hit igen. Pál adja meg nekünk a definícióját: „A hit pedig a remélt dolgok valósága, a láthatatlan dolgok bizonyítéka.” (Zsidók 11:1). Itt észrevesszük, hogy a hit nem a „remélt dolgok”, és nem is a „láthatatlan dolgok”. Inkább ezeknek a dolgoknak a „tartalma” és „bizonyítéka”. Amit „remélünk”, az Isten tervének beteljesülése, nemcsak az egyháza számára, hanem időben az egész világ számára is. Pál szerint a hit az, amiben reménykedünk, „tartalma”. A tartalom szó itt „alátámasztást, támaszt” jelent. Reményünk támasza, vagy lényege Isten Igéje, a Biblia. Ez az igazság alapja adja reményünk lényegét. Pál egy másik helyen így beszél erről: „Ez a remény a lelkünk horgonya, biztos és szilárd, és behatol a függöny mögé.” Zsidók 6:19

Pál szerint a hit második aspektusa „a láthatatlan dolgok bizonyítéka”. Azok a dolgok, amelyeket nem látunk, általánosságban véve azok, amelyek a jövőben vannak, legyen az holnap, jövő héten, jövőre vagy sok év múlva. Mindezekben az esetekben nem tudjuk, hogy milyen konkrét élmények fognak bekövetkezni az életünkben. A bizonyíték szó „bizonyítékot vagy igazolást” jelent. A jövőben bekövetkező dolgok bizonyítékát, ami a hitet illeti,

Isten múltbeli cselekedetei mutatják meg. Más szavakkal, visszatekinthetünk saját tapasztalatainkra és az emberiség általános tapasztalataira, és láthatjuk, hogy Isten eddig hibátlanul cselekedett, és tervének minden apró részletét tökéletesen végrehajtotta. Itt rejlik a bizonyíték, amely biztosít bennünket a előttünk álló dolgokról – azokról, amelyeket nem látunk. Isten múltbeli cselekedeteinek bizonyítéka, vagyis a bizonyíték, amelyet láthatunk, miatt most már hiszünk a terve jövőbeli végrehajtásában, abban, amit nem láthatunk teljes mértékben.

A hitnek ez a két aspektusa – a lényeg és a bizonyíték – Isten cselekedeteivel is összefüggésben értelmezhető. A hit lényegét „a hitnek” nevezhetjük, amely Isten tervének igazsága és annak beteljesülése. (Júdás 1:3). A hit bizonyítékát „a mi hitünknek” nevezhetjük. Ezek azok az élettapasztalatok, amelyek voltak, vannak és lesznek a jövőben, és amelyek Isten minden gyermeke számára készített terveivel összhangban vannak. Ezt látva tudjuk, hogy a jövőben is mindenben tökéletesen fog cselekedni, ahogyan a múltban is tette.

Kétféle tapasztalat segít nekünk kialakítani ezt a kétrészes hitstruktúrát. Először is vannak a tanulási tapasztalatok. Ezek segítenek nekünk kialakítani a

hit lényegi aspektusát. Ilyen tapasztalatok lehetnek például a személyes tanulmányozás, a különböző gyülekezeti összejöveteleken és találkozókon való részvétel, a személyes elmélkedés és imádkozás, valamint a testvérekkel való közösség. A hit bizonyító aspektusa az alkalmazási tapasztalatok révén fejleszthető. Ide tartoznak olyan tapasztalatok, mint a világgal való kapcsolat, a munkánk, a különböző próbák és tesztek, ezekre a tapasztalatokra adott reakcióink, hogyan reagálunk a világ tapasztalataira, és hogyan kezeljük az élet bizonytalanságait. A tanulási és alkalmazási tapasztalatok révén hitünknek növekednie, fejlődnie és erősödnie kell, miközben Jézus nyomdokaiban járunk.

Hitének növekedése

A lecke elején szereplő bibliai szövegben a tanítványok arra kérték Jézust, hogy növelje hitüket. Jézus nem adott egyértelmű választ, hanem inkább elmondta, mit lehet elérni a megnövekedett hittel. „Ha mustármagnyi hitetek lenne, azt mondhatnátok ennek a szikfának: Gyökerezz ki, és ültessék téged a tengerbe, és engedelmeskedne nektek.” (Lukács 17:6). Hasonló kijelentés szerepel Máté evangéliumában is: „Ha mustármagnyi hitetek van, akkor mondjátok ennek a hegynek: Menj innen oda! és el fog menni, és semmi sem lesz lehetetlen

számotokra.” (Máté 17:20). Mindkét kijelentésben észrevehetjük, hogy a megnövekedett hit olyan teljesítményekkel kapcsolatos, amelyek ember számára lehetetlenek – például egy fa vagy egy hegy elmozdításával, egyszerűen csak szavakkal. Hogy még jobban hangsúlyozza ezeket a látszólag lehetetlen tetteket, Jézus az ilyen hitet a mustármaghoz, a legkisebb maghoz hasonlítja. (Márk 4:31). Jézus valójában azt állítja, hogy ha olyan hitünk van, amelyet valami olyan kicsi képvisel, mint egy mustármag, akkor az ember számára lehetetlen dolgok is megvalósíthatók.

Hitének növekedése tehát azzal kapcsolatos, hogy tudjuk és bízunk abban, hogy Isten képes olyan dolgokra, amelyek emberi erővel lehetetlenek, függetlenül attól, hogy azok közvetlenül hozzánk kapcsolódnak-e, vagy általában az Ő tervének megvalósításához. Jézus nem teljesítette tanítványai kérését, mert tudta, hogy a hit növekedése tapasztalatok révén, egy bizonyos idő alatt fog bekövetkezni, nem pedig az Ő részéről végrehajtott csoda vagy bármilyen azonnali cselekedet révén. Egyszerűen fogalmazva: a hit növekedése nem egyik napról a másikra, sem tudat alatt történik. A hit növekedése a tanítványokhoz – és hozzánk is – úgy jött el, hogy többet tudtunk meg Istenről, tervéről, igazságáról, reményeink „lényegéről”, és egyre jobban felismertük és értékeltük az Ő vezetését a

múltban és a jelenben, amelyek a „bizonyítékok” a jövőbeni, láthatatlan élettapasztalatokhoz.

Kis hit és nagy hit

Ha a hit növekedni akar, az azt jelenti, hogy néha nem rendelkezünk vele olyan teljes mértékben, ahogy kellene. Ez igaz volt Urunk tanítványaira is földi szolgálata alatt. Négy különböző alkalommal Jézus azt mondta nekik, hogy „kevés a hitük”. (Máté 6:26-30; 8:25,26; 14:28-32; 16:5-10). A hely szűkössége miatt nem tudjuk részletesen kifejtetni ezeket a szentírási helyeket, csak összefoglalni azokat a problémákat, amelyek gátolták a tanítványok hitét, és néha a miénket is.

Az előző beszámolókbán a hit hiánya a következőknek volt köszönhető: aggodalom a jelenlegi és jövőbeli anyagi szükségletek miatt, beleértve azokat is, amelyek talán soha nem is fognak bekövetkezni; félelem az élet viharaitól, amelyek időről időre Isten gyermekeire zúdulnak; képtelenség a bizalom és a magabiztosság megőrzésére olyan tapasztalatok során, amelyek teljesen kívül esnek a testi kontrollon; és testi gondolkodásmód, különösen annak elfelejtése, hogy az Úr hogyan vezette őket a múltbeli tapasztalatok során.

A megnövekedett hit szükségességét bemutató példákra a megoldások a következők: a világi dolgok miatti aggodalmat fel kell váltani a lelki dolgok keresésével; emlékezni kell arra, hogy az Úr irányítja az élet viharait, amelyek ránk zúdulnak, és akkor fogja őket lecsendesíteni, amikor azt a lelki fejlődésünk szempontjából a legalkalmasabbnak látja; a kitartás és állhatatosság fejlesztése tapasztalatainkban, annak felismerése, hogy az Úr soha nem hagy el minket és nem hagy cserben; és azokra a bizonyítékokra való emlékezés, amelyekkel rendelkezünk Isten tökéletes cselekedeteiről életünk eddigi tapasztalataiban. Mindezek a gyógy módok megnövelik hitünket, ahogyan Jézus tanítványainak esetében is történt. Máté 6:33; Zsoltárok 107:29; Zsidók 13:5; Filippi 1:6

A Szentírás számos csodálatos példát tartalmaz a hitről. A legjelentősebb ezek közül a Zsidókhoz írt levél 11. fejezetében található beszámoló a régi idők számos hűséges emberéről. Ők nemcsak hittel rendelkeztek, hanem hitük az életük során egyre növekedett, egészen a halálukig. „Mindnyájan hitben haltak meg, anélkül, hogy megkapták volna az ígéreteket, de messziről látták azokat, és meg voltak győződve róluk, és elfogadták őket, és bevallották, hogy idegenek és vándorok a földön.” (Zsidók 11:13). Nekünk is hitben kell meghalnunk, tudva, hogy csak akkor kapjuk meg ígéretes örökségünket,

ha hűségesesek vagyunk. Mi is vándorok és idegenek vagyunk a földön, és „polgárságunk a mennyben van”. (Filippi 3:20). Feladtuk földi igényeinket és kiváltságainkat, és egy „jobb hazát ... egy mennyei hazát” keresünk. Zsidók 11:16; 1 Péter 2:11

Célok az új évre

Ahogy 2025-öt lezárjuk és belépünk az új évbe, elengedhetetlen, hogy emlékezzünk arra, milyen fontos, hogy hitünk szerkezetét növeljük és éretté tegyük. Ennek érdekében tegyünk a következő fogadalmakat a következő évre:

1. Legyünk aktívak az Úr, az Igazság és a testvérek érdekében. Dolgozzunk keményen ezeken a területeken, tudva, hogy az aktív keresztény élet az egyik kulcsa a hit növekedésének. 1 Timóteus 6:18; Titusz 3:8

2. Meditációnk középpontjában tartjuk Isten Igéjét és azokat a sok segítségeket, amelyek jelenleg rendelkezésünkre állnak. Isten Igéjének tanulmányozása soha nem lehet más hatással, mint hogy növeli hitünk szerkezetének tartalmát. János 5:39; 2 Timóteus 2:15

3. Ne ragadjon el minket a világ számtalan problémája, és ne aggódjunk azok megoldása miatt, amelyet csak Krisztus királysága hozhat meg. Ha

úgy tűnik, hogy a világ körülményei eltávolítanak minket Isten Igéjétől vagy Isten békéjétől, akkor talán itt az ideje kikapcsolni a televíziót vagy a rádiót; elmenekülni az elektronikus és közösségi média által sugárzott hírek és vélemények állandó bombázása elől; és elkerülni azokat a dolgokat, amelyeket az ember emberi ésszel írt, és amelyek megvalósíthatatlan megoldásokat javasolnak. Ne feledjük, hogy Isten minden felett uralkodik, és nem kell aggódnunk. Filippi 4:6,7; 1 Péter 5:7

4. Folytassuk a figyelést, emlékezve arra, hogy különbség van a figyelés és a világban zajló eseményekkel való elfoglaltság és aggodás között. A őrtoronyban lévő őr nem vesz részt a világ csatáiban, hanem figyel, hogy lássa Isten hatalmát, ahogyan azt ellenségei legyőzésére használja. Figyeljétek a próféciák beteljesülését. Ez is növeli hitünket. 1 Korinthus 16:13; 1 Péter 4:7

5. Legyünk boldogok és örüljünk. Legyünk pozitívak az Úrban való életünkkel kapcsolatban, legyünk pozitívak testvéreinkkel kapcsolatban, legyünk pozitívak és szilárdak az Igazságban, és legyünk pozitívak Isten tervének dicsőséges kimenetelével kapcsolatban. Tekintsünk az élet minden tapasztalatára Isten nagy üdvösségi tervének perspektívájából, és ennek eredményeként hitünk megerősödik. Filippi 4:4; 1 Thesszalóniki 5:16

A hitnek végső leheletünkig kell vezetnie minket. Bármelyikünk számára ez lehet ma, holnap, jövő hónapban, jövőre vagy sok év múlva. Függetlenül azonban attól, hogy mennyi időnk van hátra az életünkből, a hit mindig szükséges lesz. Fejlett és megerősödött hittel nem számít, hogy hosszú vagy rövid az életünk, sem az, hogy mi történik az út során, mert lelkileg teljes mértékben fel leszünk szerelve a győzelemre. „Ez a győzelem, amely legyőzi a világot: a mi hitünk.” 1 János 5:4

„Soha ne felejtse el azokat a múltbeli napokat, amikor megkaptad a világosságot, és olyan nagy és fájdalmas küzdelmen mentél keresztül. Részben azért, mert mindenki szeme rajtad volt, amikor kemény szavakat és nehéz tapasztalatokat kellett elviselned, részben azért, mert azok mellé álltál, akik hasonlóan szenvedtek. Együtt éreztél azokkal, akiket börtönbe zártak, és vidám voltál, amikor a te vagyonodat elkobozták, mert tudtad, hogy sokkal szilárdabb és tartósabb kincsed van a mennyben. Ne, ne dobjátok el most a bizalmatokat – az a jövő világban gazdag jutalommal jár. Türelmes kitartásra van szükségetek, ha Isten akaratát teljesítve meg akarjátok kapni, amit ígért. Még egy kis ideig, és aki jön, eljön, és nem késik. Most az igazak hitből élnek; de ha valaki visszahúzódik, az én lelkem nem gyönyörködik benne. Bizonyára nem leszünk olyan emberek, akik visszahúzódnak, ... hanem olyanok,

akik megőrzik [növelik] hitüket, amíg lelkük
üdvössége teljes nem lesz!” Zsidók 10:32-39